

pligt bevares. Hjælp til den Ubemidlede Selvhjælp bliver saaledes det Princip, der kommer til Anvendelse.

De Sygekasser, som ikke selv fremsætte Ønske om at modtage det Offentlige Tilskud og give sig under dets Tilsyn, forblive uberørte af nærværende Lov, idet man ligesom Kommissionen ikke har fundet Anledning til ogsaa for disse Kasser's Vedkommende at foreslaa et Tilsyn fra Statens Side, saaledes som det f. Ex. overfor Sparekasserne er sket ved Loven af 28de Mai 1880. I hvert Fald foreløbig maa man anse det heldigt, at der som hidtil er Udgang for Sygekasserne til at udvikle sig fra en Begyndelse, som vilde være for svag til at bære et saadant ordnet System, som Statens Tilsyn maatte kræve. Hertil kommer, at man ikke kan tvivle om, at Loven ved at fremme den almindelige Kjendskab til de Fordringer, som maa stilles til en hensigtsmæssig og fyldestgjørende Sygdomsforsikring, vil have stor middelbar Betydning ogsaa for de Kasser, som ikke ville eller kunne komme ind under Lovens Omraade.

At den Støtte, som af det Offentlige vil være at yde Sygekasserne, maa komme til Stede ved økonomiske Offre baade fra Staten og Kommunerne, har man med Kommissionen været fuldt enig i; derimod har man i ikke uvæsentlig Grad maattet stille sig fra den med Hensyn til Spørgsmaalet saavel om Fordelingen af disse Offre som om den Form, hvorunder Hjælpen bør ydes Sygekasserne.

Kommissionens Forslag gaar ud paa, at der paa alle offentlige Sygehuse gives Medlemmerne af anerkjendte Sygekasser samt deres Hustruer og Børn Ophold i lige saa lang Tid, som vedkommende Kasse efter sine Vedtægter yder Pengehjælp, hvilket Ophold for Hustruens og Børnernes Vedkommende er vederlagsfrit og for Medlemmernes Vedkommende ydes for en Betaling af 40 Øre daglig. Har en anerkjendt Sygekasse ikke let Udgang til et Sygehus, bliver der af vedkommende Amts- eller Bykommune til Sygekassen at udrede et aarligt Beløb af 2 Kr. for hvert Medlem. Endvidere ydes der af Kommunerne Sygekasser's Medlemmer fri Kjørsel efter Løge. Staten bekoster Tilsynet med Sygekasserne og yder derhos hver Kasse et aarligt Tilskud, der foreslaas fastsat til 6 Kr. for hver gift og 3 Kr. for hver ugift Sygekassemedlem. Det har imidlertid været Kommissionens Tanke, jfr. Betænkningens Side 62 nederst, at Pengetilskudet fra Statskassen kun skulde tjene til Ophjælpning af Sygekasserne, men ikke fremtidig være en Eksistensbetingelse for disse, og der er derfor i Kommissionens Forslag § 14 udtrykkelig

taget det Forbehold, at Statens Tilskud senere kan forandres eller indbrages ved Lov.

Det her foreliggende Forslag har med den fornødne nærmere Bestemmelse optaget Kommissionens Forslag om Ret for Sygekassemedlemmerne til af Kommunerne at fordrø Befordring afgiven til Afhentning af Løge m. m. Endvidere stemmer det overens med Kommissionens Forslag deri, at det paa lægger Statskassen at bekoste Tilsynet med Sygekasserne; som vedvarende Støtte fra Statens Side har man hertil søiet, at der gives Sygekasserne Stempelfrihed for de Dokumenter, som oprettes mellem Kasserne og deres Medlemmer. Ud herover bestaar den Hjælp, hvorpaa der gives Kasserne Krav, i et Tilskud til Bestridelse af deres Udgifter, hvilket Tilskud ikke er sat til et fast Beløb for hvert Medlem, men til en Kvotadel af Medlemsbidraget.

Den Ordning, at tillægge Sygekassemedlemmerne og deres Familier Ret til Pleie paa de offentlige Sygehuse henholdsvis for nedsat Betaling og vederlagsfrit, har man ikke kunnet tiltræde. For at undgaa Overbebyrdelse af de enkelte Sygehuse maatte en Grændse drages for disses Forpligtelse til at modtage Sygekassemedlemmer paa de ommeldte Villaa, og da vel den, at Forpligtelsen kun gjaldt overfor Sygekassemedlemmer, hofatte i den Kommune, som eiede Sygehuset. Fandtes der i Kommunen ikke noget Sygehus, eller boede Sygekassemedlemmerne saa fjernt fra et saadant, at Retten til dets Benyttelse vilde være uden praktisk Værd, maatte, som ogsaa ommeldt i Kommissionens Forslag § 11, et Vederlag fra Kommunen til Sygekassen træde i Stedet. Det vilde saaledes blive et rent tilfældigt Forhold, som blev bestemmende for den tvungne Ydelses Form, og der vilde komme en indbyrdes Uensartethed ind i Kommunernes Forhold overfor Sygekasserne, som ikke kunde anses heldig. Hertil kommer imidlertid, at udenfor Kjøbstæderne og Handelspladserne eies Sygehuse som Regel af Amtskommunerne, hvilke altsaa vilde komme til at bære Udgifterne ved Sygekassemedlemmernes Pleie paa de paagældende Sygehuse; efter den Betragtning, der ligger til Grund for nærværende Lovforslag, er det derimod, som det nedenfor nærmere vil blive paavist, de kommunale Samfund, hvilke Fattigforjærgelsesbyrden paahviler, altsaa for Landets Vedkommende de mindre Kommuner, som paa Grund af den Nytte, de drage af Sygekasser's Virksomhed, ere de Nærmeste til i Forbindelse med Staten at yde Sygekasserne Støtte.

Medens man saaledes ikke har fundet